Isaac Asimov

CONVINGERE

(din volumul Vântul schimbării, — The Winds of Change, 1988)

— Ai visat vreodată că zbori? a întrebat-o dr. Roger Toomey pe soția sa.

Jane Toomey şi-a ridicat privirea către el.

— Bineînțeles!

Degetele ei agile nu se opriseră din trebăluială, continuând să croşeteze de zor la un şervețel complicat şi total lipsit de utilitate. Televizorul era deschis şi mormăia înfundat în încăpere, cu toate că imaginile sale, conform unei îndelungate obişnuințe, nu erau urmărite de nimeni.

— Mai devreme sau mai târziu, toată lumea visează că zboară, a continuat Roger. E ceva universal valabil. Eu am avut, însă, visul ăsta de mai multe ori. Tocmai acesta este lucrul care mă neliniştește.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, iubitule, i-a replicat Jane. Îmi pare rău că sunt nevoită s-o spun.

Apoi, cu voce joasă, femeia s-a apucat să numere ochiurile.

— Când te gândeşti cu adevărat la asta, începi să-ți pui întrebări, a perorat Roger mai departe. De fapt, nu visezi chiar că zbori. Nu ai aripi; cel puțin, eu n-am avut niciodată. Nu depui nici un efort. Doar pluteşti. Asta e. Pluteşti.

— Eu când zbor, l-a întrerupt Jane, nu rețin amănuntele. O singură dată, țin minte că am aterizat pe acoperişul Primăriei şi nu eram îmbrăcată cu nimic. Nu ştiu cum, dar se pare că, în vise, nimeni nu stă să se uite la tine şi nici nu se arată scandalizat atunci când eşti gol. Ai observat treaba asta? Ție îți vine să intri în pământ de ruşine, dar ceilalți trec pe lângă tine şi nici nu te bagă în seamă.

Automat, ea a tras de fir şi ghemul s-a rostogolit din coş, căzând pe podea. Acest amănunt, insă, era total lipsit de importanță.

Roger a dat încet din cap. Treptat, chipul lui devenise palid şi marcat de îndoieli. Cu pomeții ridicați, cu nasul lung şi ascuțit şi cu părul ce în fiecare an i se retrăgea tot mai mult din părțile laterale ale capului, profesorul părea alcătuit numai din colțuri. Avea treizeci şi cinci de ani.

— Te-ai întrebat vreodată ce anume te face să visezi că pluteşti? şi-a întrebat el soția.

— Nu, n-am făcut-o.

Jane Toomey era blondă şi micuță. Drăgălăşenia ei avea ceva fragil şi era total lipsită de ostentație; femeia reuşea să te farmece fără ca măcar să-ți dai seama. Avea ochii albaştri şi strălucitori şi nişte obraji rozalii ca ai unei păpuşi de porțelan. Împlinise treizeci de ani.

— Multe vise constituie doar o interpretare a creierului, ca răspuns la un stimul imperfect recepționat. Într-o fracțiune de secundă, stimulii sunt plasați forțat într-un context convenabil, a continuat Roger.

— La ce te referi, dragul meu?

— Uite, am visat odată că eram într-un hotel şi participam la un congres de fizică. Eram într-o sală împreună cu mai mulți prieteni. Totul părea perfect normal. Dintr-o dată, însă, s-a iscat o debandadă, însoțită de multe țipete, şi, fără nici un motiv, am intrat în panică. Am fugit până la uşă, dar aceasta nu se deschidea. Unul câte unul, prietenii mei au dispărut. Se pare că ei puteau părăsi încăperea, insă eu nu reuşeam să văd cum făceau acest lucru. I-am strigat, dar ei nu mă băgau în seamă. Mi se năzărise că hotelul era în flăcări. Nu mirosea a fum, şi, totuşi, pur şi simplu ştiam că e un incendiu. Am dat fuga până la o fereastră şi am văzut o scară în exteriorul clădirii. Am alergat ca nebunul de la o fereastră la alta, dar nici una nu dădea spre scara de incendiu. Rămăsesem singur în sală. M-am aplecat în afară şi am început să strig, cuprins de disperare. Nimeni, însă, nu mă auzea. Apoi au început să sosească maşinile pompierilor, mici punctulețe roşii ce se deplasau rapid pe străzi. Imaginea asta o țin minte foarte bine. Sirenele urlau, solicitând cale liberă. Le puteam auzi din ce în ce mai tare, până ce sunetul lor a ajuns să-mi răsune în tot capul. M-am trezit şi, firește, am constatat că suna ceasul. Problema este că nu puteam să am un vis atât de lung şi atât de bine ticluit încât acțiunea lui să fi ajuns, în momentul când sunase deşteptătorul, tocmai într-un punct în care să poată folosi din plin acest sunet. Era mult mai rezonabil să-mi închipui că visul a început chiar în clipa în care s-a declanşat soneria ceasului şi că, într-o fracțiune de secundă, a reuşit să-mi inducă toată acea senzație de durată. N-a fost decât o găselniță rapidă a creierului meu pentru a putea explica acel zgomot brusc care spărsese tăcerea.

Acum a fost rândul lui Jane să se încrunte. Şi, ceea ce părea de neimaginat, mâinile ei au împins lucrul deoparte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roger! Te porți tare ciudat de când te-ai întors de la colegiu! La masă n-ai mâncat aproape nimic şi, acum, conversația asta ridicolă! Nu te-am auzit niciodată vorbind atât de ciudat. Cred că nu ți-ar strica să iei nişte bicarbonat.

— Am nevoie de mai mult decât atât, i-a răspuns soțul ei cu voce joasă. Deci, ce anume provoacă un vis în care pluteşti?

— Hai să schimbăm subiectul, dacă nu te superi!

Jane s-a ridicat hotărâtă din fotoliu, s-a apropiat de televizor şi a dat sonorul aproape la maximum. Un tânăr cu obraji scofâlciți şi cu un timbru plăcut de tenor a ridicat, dintr-o dată, glasul şi a asigurat-o, suav, de dragostea sa nețărmurită.

După o vreme, Roger a micşorat sonorul şi s-a aşezat cu spatele la aparat.

— Levitația! a exclamat el. Asta e! Există o modalitate prin care ființele pot pluti. Oamenii sunt înzestrați de la natură pentru a face acest lucru. Doar că, atunci când se află în stare de veghe, nu ştiu cum să folosească acest talent. Uneori, însă,

când dorm, se ridică în aer doar puțin, poate doar unu-doi milimetri. Acest lucru nu s-ar putea vedea nici dacă cineva ar fi cu ochii pe ei, însă ar fi îndeajuns pentru a crea senzația necesară începerii unui vis-plutitor.

— Roger, delirezi! a protestat Jane îngrijorată. Aş vrea să te opreşti. Vorbesc serios!

Dar bărbatul pesemne că n-o auzise, fiindcă a continuat:

— Câteodată, ne lăsăm încet în jos şi senzația dispare. Alteori, controlul zborului dispare brusc şi atunci visăm că ne prăbuşim. Jane, ai visat vreodată că te prăbuşeşti?

— Da, bineîn...

— Stai atârnat pe marginea unei clădiri sau eşti pe colțul unui scaun şi, dintr-o dată, te rostogoleşti. Simți groaznicul şoc al căderii şi te trezeşti brusc, gâfâind, cu inima bătându-ți puternic. Ai căzut *cu adevărat,* nu există o altă explicație...

Pe neaşteptate, uimirea şi îngrijorarea s-au şters de pe fața lui Jane, lăsând loc unui amuzament timid.

— Roger, *împielițatule,* m-ai păcălit! Of, eşti îngrozitor!

— Ce vrei să spui?

— Oh, nu începe din nou! Nu te mai poți preface! Acum ştiu exact ce faci — pregăteşti intriga unei povestiri şi o testezi pe mine. Ar fi trebuit să-ți ghicesc intențiile şi să nu plec urechea la prostiile pe care mi le-ai îndrugat.

Roger a privit-o uimit, chiar puțin dezorientat, apoi s-a apropiat de fotoliul ei şi i-a vorbit pe un ton extrem de blând:

— Nu am făcut asta, Jane!

— Nu pricep de ce nu. De când te cunosc, te-am auzit mereu spunând cât de mult ai vrea să scrii ceva... Dacă ai o intrigă, mai bine ți-ai nota-o. N-are nici o valoare dacă o foloseşti doar ca să mă sperii cu ea.

Tânăra femeie îşi simțea, acum, inima mai uşoară şi, ca atare, mâinile ei au început din nou baletul cu firul şi croşeta.

— Jane, asta nu-i o poveste!

— Dar ce altceva...

— Azi dimineață, când m-am trezit, *am căzut pe saltea!*

Roger o privea fără să clipească.

— Am visat că zburam, a început el să-i explice. A fost ceva clar, n-am nici un dubiu. Îmi amintesc fiecare clipă a visului. Când m-am trezit, eram întins pe spate. Mă simțeam liniştit şi chiar fericit. M-am întrebat doar de ce tavanul arăta atât de ciudat. Am căscat, m-am întins şi *am atins tavanul.* Pentru o clipă, m-am holbat la brațul meu întins care se lipise de tavan. Apoi m-am răsucit. N-am mişcat nici un muşchi, Jane. Mi-am răsucit întregul corp, pur şi simplu, pentru că aşa am vrut. Stăteam acolo, la un metru şi jumătate deasupra patului, iar jos, în pat, erai tu, dormind. M-am speriat. Nu ştiam cum să ajung din nou la locul meu, dar în secunda în care m-am gândit să cobor, m-am şi prăbuşit. A fost, însă, o prăbuşire lentă. Întregul proces era perfect controlat. Am rămas vreun sfert de oră nemişcat în pat, mai înainte de a îndrăzni să fac vreun gest. După aceea, m-am dat jos, m-am spălat, m-am îmbrăcat şi m-am dus la muncă...

— Iubitule, ai face mai bine să o scrii, a încercat Jane să glumească. Dar nu te îngrijora, totul e în regulă! Ai muncit prea mult...

— Te rog! Nu te apuca să-mi înşiri banalități!

— Oamenii muncesc prea mult, chiar dacă e banal să afirmi acest lucru. La urma urmelor, ai visat cu cincisprezece minute mai mult decât ai crezut...

— N-a fost un vis.

— Dar bineînțeles că a fost! Nici măcar nu mai țin minte de câte ori am visat că m-am trezit, m-am îmbrăcat şi am pregătit micul dejun, apoi m-am trezit cu adevărat şi am descoperit că trebuia să fac din nou totul, de la început. Uneori am visat chiar că visez, dacă înțelegi ce vreau să spun. Chestia asta te poate zăpăci groaznic...

— Înțelege-mă, Jane! Am venit la tine cu o problemă pentru că am simțit că tu eşti singura persoană în care mă pot încrede. Te rog să mă iei în serios!

Ochii albaştri ai lui Jane s-au mărit de uimire.

— Iubitule, îmi dau întreaga silință să te iau în serios. Numai că tu eşti profesor de fizică, nu eu. Tu ştii totul despre gravitație, nu eu. *Tu* m-ai lua în serios dacă *eu* ți-aş spune că m-am trezit plutind?

— Nu. *Nu!* Şi ăsta este lucrul cel mai îngrozitor. Nu vreau să cred, numai că sunt nevoit s-o fac. N-a fost vis, Jane! Am tot încercat să-mi spun că a fost un simplu vis. Nici n-ai idee cât de mult m-am chinuit să mă conving pe mine însumi că nu s-a întâmplat nimic. Până în clipa în care am ajuns la colegiu eram sigur că aveam dreptate. N-ai observat nici o ciudățenie la mine când am luat micul dejun?

— Ba da. Acum, dacă stau să mă gândesc, cred că...

— Mă rog, presupun că n-a fost ceva bătător la ochi, pentru că, dacă ar fi fost aşa, mi-ai fi spus-o. Oricum, mi-am ținut fără probleme cursul de la ora nouă. Până la unsprezece, uitasem deja întregul incident. Apoi, chiar după prânz, am avut nevoie de o carte. Îmi trebuia Page şi... De fapt, cartea în sine nu are nici o importanță; principalul era că aveam nevoie de ea. Se afla pe un raft mai de sus, dar puteam ajunge la ea. Jane...

S-a oprit brusc, ezitând.

— Haide, Roger, continuă!

— Ai încercat vreodată să apuci un lucru care se găseşte la un pas depărtare? Te întinzi şi, în mod automat, faci un pas către el, în vreme ce întinzi mâna. E o acțiune în întregime involuntară. Aici intervine coordonarea întregului corp.

— Înțeleg. Şi ce-i cu asta?

— M-am întins spre carte şi, în mod involuntar, am făcut un pas în sus. În aer, Jane! Am păşit pe aer!

— Roger, o să-l chem pe Jim Sarle!

— Nu sunt bolnav, fir-ar să fie!

— Cred că ar trebui să stea de vorbă cu tine. Doar e prietenul nostru. Nu te va vizita în calitate de medic. N-o să faceți altceva decât să discutați.

— Şi cu ce o să mă ajute asta?

De furie, chipul lui Roger se congestionase.

— O să vedem. Acum stai jos, iubitule! Te rog!

Jane s-a îndreptat spre telefon, dar el a oprit-o, înşfăcând-o de încheietura mâinii.

— Tu nu mă crezi!

— Oh, Roger!

— Nu mă crezi!

— Te cred. Bineînțeles că te cred. Vreau doar să...

— Vrei doar ca Jim Sarle să stea de vorbă cu mine. Asta arată cât de mult mă crezi. Eu îți spun adevărul, iar tu mă îndemni să vorbesc cu un psihiatru. Uite, nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Îți pot dovedi că nu aiurez. Pot dovedi că sunt în stare să plutesc.

— *Te cred.*

— Te rog, nu te prosti! Ştii bine că îmi dau seama atunci când cineva vrea doar să-mi fie pe plac. Rămâi pe loc! Şi acum, uită-te la mine!

Roger s-a retras către mijlocul încăperii şi, fără alte preliminarii, s-a ridicat de la podea. Atârna în aer, legănându-se uşor; vârfurile pantofilor se găseau la vreo cincisprezece centimetri deasupra covorului.

Jane încremenise de uimire.

— Dă-te jos, Roger! Oh, pentru numele lui Dumnezeu, dă-te jos! a murmurat ea.

Bărbatul a început să coboare lin şi, în scurtă vreme, picioarele i-au atins podeaua fără să facă nici un zgomot.

— Ai văzut?

— Vai de mine, vai de mine...

Femeia rămăsese cu ochii pironiți asupra lui, pe jumătate înspăimântată, pe jumătate abătută.

La televizor, o doamnă cu piept bogat cânta în surdină despre cât de minunată era ideea de a zbura, sus pe cer, împreună cu iubitul ei.

Învăluit în bezna nopții, Roger Toomey stătea nemişcat pe pat şi privea în gol.

— Jane, a şoptit el într-un târziu.

— Ce e?

— Nu dormi?

— Nu.

— Nici eu nu pot să dorm. Mă țin de tăblia patului ca să fiu sigur că nu... ştii tu...

Mâna lui s-a deplasat, într-un gest febril, atingându-i uşor fața. Femeia a tresărit şi s-a tras într-o parte, ca şi cum acel contact i-ar fi provocat un şoc electric.

— Îmi pare rău! s-a scuzat ea. Sunt puțin cam nervoasă.

— E-n regulă. Oricum, intenționez să mă scol.

— Şi ce-o să faci? Trebuie să dormi.

— Deocamdată nu pot, aşa că n-are nici un sens să te țin trează şi pe tine.

— Poate că n-o să se întâmple nimic. Nu este obligatoriu să pățeşti la fel în fiecare noapte. Până noaptea trecută n-ai avut nimic...

— Eşti sigură? Poate că doar n-am mai ajuns niciodată atât de sus. Poate că nu m-am trezit niciodată în timp ce pluteam, ca să fi avut ocazia de a descoperi acest lucru. În orice caz, acum este altfel.

Bărbatul şedea pe pat, cu picioarele îndoite, cu mâinile cuprinzându-şi genunchii şi cu fruntea sprijinită pe ei. După câteva clipe, a dat pătura la o parte şi şi-a frecat obrazul de flanela moale a pijamalei sale.

— Acum în mod sigur este altfel, a continuat el. Şi numai la asta mă gândesc. De îndată ce voi adormi, de îndată ce voi înceta să mă mai mențin în mod conştient în această poziție, sunt sigur că o să mă ridic.

— Nu văd de ce ar fi aşa. Pesemne că depui un efort teribil.

— Tocmai asta este problema. Nu fac nici un efort.

— par trebuie să te lupți cu forța gravitațională, nu-i aşa?

— Îmi dau seama că aşa ar trebui să fie, şi totuşi nu fac nici un efort. Dacă *aş putea* măcar să înțeleg acest lucru, nu m-ar mai deranja atâta.

Şi-a lăsat picioarele să-i atârne la marginea patului, apoi s-a ridicat.

— Nu vreau să mai discut despre asta! a spus el hotărât.

— Nici eu nu mai vreau, a mormăit soția lui.

Şi Jane a început să plângă, încercând să-şi înăbuşe hohotele, dar reuşind doar să le transforme în gemete înfundate, care sunau mult mai rău.

— Îmi pare rău, Jane! a încercat Roger s-o mângâie. Te-am întors pe dos cu chestia asta...

— Nu, nu mă atinge! Pur şi simplu... pur şi simplu... lasă-mă în pace!

Cu paşi nesiguri, bărbatul s-a îndepărtat de pat.

— Unde te duci? I-a întrebat ea.

— Pe canapeaua din salon. Vrei să mă ajuți puțin?

— Ce trebuie să fac?

— Vreau să mă legi.

— Să te leg de ea?

— Da, cu nişte sfoară. Nu prea strâns, ca să mă pot răsuci, dacă am nevoie. Te deranjează?

Deja picioarele ei goale căutau papucii pe podea.

— E-n regulă! a oftat femeia.

Roger Toomey stătea în micuța încăpere ce-i ținea loc de birou şi privea teancul de lucrări din fața sa. Pentru moment, nu ştia cum o să reuşească să le corecteze.

De atunci, din noaptea în care plutise pentru prima oară, şi până acum, ținuse cinci cursuri despre electricitate şi magnetism. Într-un fel sau altul, izbutise să le ducă la bun sfârşit, deşi nu-i fusese uşor. Studenții puseseră o mulțime de întrebări prosteşti, aşa că, în mod sigur, el nu fusese la fel de explicit şi de precis ca de obicei.

Astăzi, însă, scăpase de predarea unui curs, dând o lucrare de control neprogramată. Nu-şi mai bătuse capul să pregătească subiecte noi; pur şi simplu, folosise nişte subiecte de la un alt test, din urmă cu câțiva ani.

Acum avea lucrările în față, cu răspunsurile mai mult sau mai puțin adecvate, şi trebuia să le corecteze şi să pună note. De ce? Chiar conta oare ce spuneau ei? Sau oricine altcineva? Era atât de important să cunoşti legile fizicii? Şi, că tot venise vorba de ele, care erau aceste legi? Chiar existau, cu adevărat, nişte legi? Sau totul nu era decât o harababură, fără cap şi fără coadă, în care niciodată nu avea să fie găsită vreo urmă de organizare? Oare nu cumva, în pofida tuturor aparențelor, Universul rămăsese acelaşi haos inițial, aşteptând în continuare Spiritul care să înceapă să se mişte în adâncul său?

În plus, insomnia nu-l ajuta defel. Chiar legat de canapea, dormise pe sponci, şi, ce era mai rău, tot visase.

S-a auzit un ciocănit în uşă.

— Cine-i acolo? a strigat el furios.

A urmat o pauză, apoi o voce nesigură a răzbătut până la el:

— Sunt domnişoara Harroway, domnule profesor. Am adus scrisorile pe care le-ați dictat.

— Bine, intră, intră!

Secretara departamentului abia întredeschise uşa, strecurându-şi trupul slab şi lipsit de grație în birou. În mână ținea un teanc de hârtii. De fiecare dintre ele era prins câte un indigo şi câte un plic timbrat, cu adresa deja scrisă.

Roger era nerăbdător să scape de ea. Aceasta a fost greşeala lui. S-a întins către secretară, ca să ia mai repede scrisorile, şi a simțit cum se ridică de pe scaun.

Mai înainte de a se putea concentra asupra gândului coborârii, a mai înaintat puțin, înțepenit în aceeaşi poziție, iar când a încercat să se redreseze şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit.

Era mult prea târziu. Domnişoara Harroway a dat bezmetică din mâini, împrăştiind scrisorile pe podea. Apoi a țipat scurt şi s-a năpustit de-a-ndăratelea spre ieşire, lovind uşa cu umărul, ricoşând dintr-un perete în altul şi, în cele din urmă, luând-o la fugă de-a lungul culoarului, însoțită de țăcănitul tocurilor sale înalte.

Roger s-a adunat de pe jos, frecându-şi şoldul care-l durea cumplit.

— La naiba! a mârâit el.

Dar, de fapt, înțelegea comportarea bietei femei. Îşi imagina tabloul pe care aceasta trebuie să-l fi avut în fața ochilor: un bărbat în toată firea ridicându-se uşurel din scaunul său şi plutind cu mâna întinsă în direcția ei.

A strâns scrisorile de pe jos şi a închis uşa biroului. Se făcuse destul de târziu; în mod sigur, culoarele aproape se goliseră, iar secretara se manifestase incoerent. Totuşi... Aştepta cu nelinişte să vadă dacă nu cumva lumea avea să se strângă ca la urs.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Poate că femeia zăcea leşinată, pe undeva. La început, Roger a simțit că era datoria lui s-o caute şi s-o ajute, dar apoi şi-a revizuit părerile, considerând că propria sa conştiință o luase razna. Până când nu avea să afle exact ce era în neregulă cu el, până când nu avea să înțeleagă clar ce reprezenta acest coşmar dement care-l chinuia în permanență, nu trebuia să facă nimic care să-l dea de gol.

Numai că el tocmai fusese la un pas de a compromite totul.

A trecut în revistă scrisorile — era câte una pentru fiecare fizician important din țară. "Savanții" locali nu erau indicați pentru acest gen de lucruri. S-a întrebat, totuşi, dacă nu cumva domnişoara Harroway înțelesese cele relatate în cuprinsul lor. Spera să nu fi fost aşa. Folosise în mod deliberat un limbaj tehnic, poate chiar mai mult decât era nevoie. Făcuse acest lucru îndemnat de două motivații: pe de o parte, pentru că trebuia să fie discret; pe de altă parte, pentru a-şi impresiona corespondenții cu faptul că el, Toomey, era pe drept cuvânt un capabil om de ştiință.

Rând pe rând, Roger a pus scrisorile în plicurile potrivite. Cele mai strălucite creiere din țară, şi-a zis în sinea lui. Oare aveau să reuşească să-l ajute în vreun fel?

Nu ştia.

Biblioteca era învăluită în tăcere. Roger Toomey a închis *Revista de Fizică Teoretică,* a aşezat-o din nou pe raft, la locul ei, şi a privit-o încruntat. *Revista de Fizică Teoretică!* La urma urmelor, exista oare vreun colaborator în stare să rețină ceva din acest amalgam de absurdități? Gândul respectiv i-a provocat un şoc puternic. Până de curând, aceştia fuseseră pentru el cei mai grozavi oameni din lume.

Încă se mai străduia, pe cât îi era posibil, să-şi trăiască viața În conformitate cu morala şi filozofia lor. Cu ajutorul lui Jane, care devenea pe zi ce trecea din ce în ce mai necooperantă, făcuse nişte măsurători. Încercase să investigheze fenomenul, să-i pună în evidență relațiile, să-l evalueze. Pe scurt, încercase să-l înfrângă în singurul mod pe care-l cunoştea — să-l reducă la o simplă expresie a legilor comportamentale eterne, cărora trebuie să li se supună întregul Univers.

(Trebuie să li se supună. Cele mai sclipitoare minți susțin acest lucru.)

Numai că nu avusese ce să măsoare. Levitația sa nu era însoțită de nici o senzație de efort. În casă — cum era şi firesc, nu

îndrăznea să facă teste afară —, putea la fel de uşor să atingă tavanul pe cât de uşor ii era să se ridice doar un centimetru de la podea, singura diferență fiind că prima acțiune dura mai mult. Simțea că, dacă ar fi dispus de suficient timp, ar fi putut să se înalțe oricât; ar fi fost capabil să se ducă până şi pe Lună, dacă ar fi fost cazul.

Pe durata levitației, putea ridica şi greutăți. Fenomenul în sine se producea cu o viteză mai redusă, dar nu exista o creştere a efortului.

În urmă cu o zi, o abordase pe Jane pe neaşteptate, ținând într-o mână un cronometru.

— Ce greutate ai? o întrebase el.

— Cincizeci de kilograme, replicase ea scurt.

Femeia se uita la el fără să înțeleagă care-i erau intențiile.

Roger o apucase de după mijloc cu un braț. Ea încercase să se elibereze din strânsoare, dar el se făcuse c-o ignoră. Împreună, începuseră să se ridice foarte încet. Jane se agățase de el cu disperare, albă la față de groază.

— Douăzeci de minute şi treisprezece secunde, spusese el, atunci când atinsese tavanul cu creştetul capului.

Când ajunseseră din nou pe podea, Jane se smulsese din brațele lui şi ieşise rapid din cameră.

Cu câteva zile mai înainte, trecuse pe lângă un cântar medical, ce stătea stingher la un colț de stradă. În jur, nu era nici țipenie de om, aşa că se urcase pe el şi băgase în fantă o monedă. Cu toate că bănuise ceva de genul acesta, totuşi rămăsese şocat văzând că nu mai cântărea decât vreo paisprezece kilograme.

Începuse să umble cu buzunarele pline de mărunțiş şi să se cântărească ori de câte ori avea ocazia. În zilele în care sufla un vânt mai puternic, era mai dificil; se simțea ca şi cum ar fi avut nevoie să i se agațe de picioare o greutate mai mare, pentru a nu fi luat de curenții de aer.

Reglarea înălțimii şi a vitezei se făcea în mod automat. Oricare ar fi fost cauza care îl împingea să leviteze, acel ceva păstra un echilibru între confort şi siguranță. În acelaşi timp, însă, putea să exercite şi el un control conştient asupra plutirii, la fel cum putea să-şi controleze şi respirația. Suindu-se pe un cântar, putea face acul să urce aproape până la greutatea lui normală sau să coboare până la zero.

În cele din urmă, îşi cumpărase un cântar şi încercase să măsoare viteza cu care reuşea să-şi schimbe greutatea. Dar aceasta nu-l ajutase deloc. Viteza se dovedise a fi mai mare decât posibilitatea de deplasare a acului indicator. Nu izbutise decât să culeagă date despre coeficienții de compresibilitate şi despre momentele de inerție.

Dar, de fapt, ce însemnau toate acestea?

A pornit spre. uşă, gârbovit şi târându-şi picioarele. În drumul lui, atingea când şi când mesele şi scaunele, iar odată ajuns la perete, s-a sprijinit discret de el. Simțea că avea nevoie stringentă să facă acest lucru. Atingerea materiei îi oferea informații în legătură cu poziția sa în raport cu solul. Dacă mâna nu mai atingea o masă sau dacă începea să-i alunece în susul zidului, însemna că avea din nou probleme.

Ca de obicei, coridorul era împânzit de studenți. Roger şi-a propus să nu-i bage în seamă. În ultimele zile, tinerii se obişnuiseră treptat cu ideea că era inutil să-l mai salute. Profesorul îşi închipuia că unii îl vor considera bizar, iar alții de-a dreptul antipatic. A trecut pe lângă lift fără să se oprească. Nu-l mai folosea, mai ales la coborâre. Când liftul pornea în jos, îi era imposibil să nu se ridice în aer pentru o clipă. Nu avea nici o importanță ce măsuri îşi lua: tot s-ar fi desprins de podea, iar ceilalți s-ar fi holbat la el ca la urs.

Roger a întins o mână spre balustrada ce începea în capul scărilor şi, chiar înainte de a o atinge, s-a împiedicat de propriul său picior. Cu greu îți puteai imagina o mişcare mai neîndemânatică. Cu trei săptămâni în urmă, s-ar fi rostogolit de-a berbeleacul până la etajul inferior.

De data aceasta, însă, sistemul său autonom a preluat controlul situației. Aplecat înainte, cu brațele desfăcute ca aripile unui vultur, cu degetele răşchirate, cu picioarele pe jumătate îndoite, profesorul a plutit în josul scării asemenea unui planor. Cineva neavizat ar fi putut crede că aluneca pe o sârmă.

Roger era prea zăpăcit de cursul evenimentelor pentru a se putea controla, prea paralizat de groază pentru a mai schița vreun gest. S-a oprit automat, cam la vreo jumătate de metru de fereastra situată în partea de jos a scării, şi a rămas acolo, planând deasupra ei.

La etajul de unde coborâse erau doi studenți, amândoi lipiți acum de perete; încă trei se aflau în capătul de sus al scărilor, doi — la etajul de dedesubt, iar un altul se găsea chiar lângă el, la cotitura pe care o făceau scările, atât de aproape încât se puteau atinge.

Se lăsase o linişte de mormânt. Toți se uitau buimaci la el.

Roger şi-a recăpătat echilibrul, a coborât încet pe podea şi apoi s-a repezit în josul scărilor, împingând cu brutalitate un student ce i se ivise în cale.

În spatele său a izbucnit un şuvoi de exclamații.

— Doctorul Morton vrea să mă vadă?

Roger s-a răsucit în fotoliul său, ținându-se strâns de unul dintre brațele acestuia.

— Da, dr. Toomey! i-a confirmat noua secretară a departamentului.

Apoi tânăra s-a grăbit să iasă din încăpere. Deja aflase, în scurtul răstimp de când domnişoara Harroway demisionase, că era ceva "în neregulă" cu dr. Toomey. Studenții îl ocoleau. În ziua aceea, de pildă, în sala de curs, locurile din spate fuseseră pline de tot soiul de gură-cască, ce şuşotiseră în permanență, în vreme ce locurile din față rămăseseră goale.

Roger s-a uitat în mica oglindă prinsă pe perete, lângă uşă. Şi-a aranjat haina şi a scuturat câteva fire de praf de pe ea, dar aceste gesturi de cochetărie nu-i îmbunătățeau cu nimic înfățişarea. Pielea lui devenise treptat străvezie. De când începuse întregul şir de neplăceri, slăbise cel puțin cinci kilograme, cu toate că, în realitate, nu avea posibilitatea de a afla exact cât pierduse în greutate. În general, avea o înfățişare bolnăvicioasă, ca şi cum sistemul său digestiv s-ar fi sfădit în

permanență cu el, de fiecare dată reuşind să iasă învingător.

Nu-i era câtuşi de puțin teamă de discuția pe care urma s-o aibă cu preşedintele departamentului. În ultima vreme, se pricopsise cu un cinism pronunțat în privința incidentelor legate de levitație. După toate aparențele, martorii recentei sale aventuri păstraseră tăcerea. Doar domnişoara Harroway vorbise.

Aranjându-şi pentru ultima dată cravata, Roger a ieşit din birou. Până la cabinetul lui Philip Morton nu era prea mult de mers pe coridor, ceea ce îi convenea de minune. Acum, toate eforturile lui se îndreptau spre dobândirea deprinderii de a se deplasa cu o încetineală sistematică. A ridicat un picior şi l-a pus înaintea celuilalt, urmărind cu atenție întregul proces. Apoi, extrem de concentrat, l-a ridicat pe celălalt şi l-a pus mai în față. Înainta pe culoar de-a dreptul cocoşat, supraveghindu-şi propriile picioare.

Atunci când Roger şi-a făcut apariția în biroul doctorului Morton, acesta din urmă, văzându-l, s-a încruntat. Preşedintele avea ochi mici, o mustață căruntă neglijent aranjată şi un costum şifonat. În cercurile ştiințifice, reputația lui nu era nemaipomenită, bătrânul fiind recunoscut pentru tendința sa de a lăsa predarea cursurilor în seama altor profesori din cadrul catedrei.

— Ştii, Toomey, am primit o scrisoare tare ciudată de la Linus Deering, a rostit el agale. I-ai scris cumva pe... — s-a uitat peste o hârtie de pe birou — douăzeci şi doi, luna trecută? Asta este semnătura ta?

Roger şi-a aruncat privirea peste ea şi a încuviințat. Brusc, a simțit cum îl cuprinde o nelinişte rea, şi a încercat să descifreze scrisoarea lui Deering, deşi era pusă invers. Era ceva neaşteptat. Dintre toate scrisorile pe care le expediase în ziua incidentului cu domnişoara Harroway, nu primise răspuns decât la patru.

Trei dintre ele cuprinseseră doar câteva vorbe goale, lipsite de căldură, ceva în genul: "Prezenta indică primirea scrisorii dumneavoastră din data de 22. Nu cred că vă pot ajuta în privința problemei de care aminteați". Cel de-al patrulea răspuns, de la *Ballantine of Northwestern Tech,* făcuse aluzie într-un mod stupid la un institut de cercetări psihice. Roger nu putea spune cu siguranță dacă indivizii respectivi doreau să-l ajute în vreun fel sau intenționau să-l insulte.

Scrisoarea lui Deering ar fi fost a cincea. În ea îşi pusese toate speranțele.

Dr. Morton a tuşit cu putere pentru a-şi drege glasul, apoi şi-a pus pe nas o pereche de ochelari.

— Vreau să-ți citesc ce scrie. Ia loc, Toomey, ia loc! Zice: "Dragă Phil..." — Preşedintele i-a aruncat o privire rapidă, însoțită de un zâmbet prostesc. — Linus şi cu mine ne-am întâlnit anul trecut, la convenția Federației. Am băut ceva împreună. Un tip tare drăguț...

Şi-a potrivit din nou ochelarii şi a revenit la scrisoare:

— "Dragă Phil, există un oarecare Roger Toomey în departamentul tău? Cu o zi în urmă, am primit o scrisoare tare ciudată de la el. Nu prea ştiu exact ce trebuie să înțeleg din ea. Mai întâi, mi-am propus s-o ignor, ca pe atâtea alte scrisori trimise de diverşi aiuriți. Apoi mi-am zis că, de vreme ce scrisoarea are antetul departamentului condus de tine, tu ar trebui să ştii ceva despre asta. N-ar fi exclus să fie un escroc ce încearcă în acest fel să obțină un gir favorabil. Includ aici şi scrisoarea primită de la numitul Toomey, pentru ca tu să poți verifica efectiv care este situația. Sper să trec cât de curând prin zonă...". Mai departe sunt doar probleme personale.

Morton a împăturit scrisoarea, şi-a scos ochelarii, i-a pus într-un toc de piele pe care l-a băgat apoi în buzunarul de la piept, după care şi-a încrucişat degetele şi s-a aplecat înainte.

— Acum, a rânjit el, nu cred că trebuie să-ți citesc propria-ți scrisoare. A fost o glumă? O mistificare?

— Doctore Morton, a răspuns Roger cu greutate, am fost cât se poate de serios. Nu văd nimic în neregulă cu scrisoarea mea. Am trimis-o mai multor fizicieni. Cred că acest fapt vorbeşte de la sine. Am făcut observații asupra unui caz de... de levitație şi voiam informații despre posibilele explicații teoretice ale unui asemenea fenomen.

— Levitație? Chiar aşa?

— E un caz real, domnule preşedinte.

— Ai făcut observațiile personal?

— Bineînțeles.

— Fără fire ascunse? Fără oglinzi? Ascultă-mă pe mine, Toomey, tu nu te pricepi la soiul ăsta de păcăleli...

— Au fost serii de observații făcute într-un cadru ştiințific. Posibilitatea unei escrocherii este exclusă.

— Ai fi putut să mă consulți şi pe mine, Toomey, mai înainte de a trimite aceste scrisori.

— Poate că ar fi trebuit s-o fac, domnule preşedinte, dar, sincer să fiu, am crezut că... nu veți privi cu ochi buni toată această afacere.

— Îți mulțumesc pentru apreciere. E bine că îți dai seama de acest lucru. Şi totuşi, să foloseşti hârtii cu antetul departamentului... Drept să-ți spun, Toomey, sunt cu adevărat surprins. Firește, în particular, te privește ce faci cu viața ta. Dacă doreşti să crezi în levitație, dă-i drumul şi fă-o, dar asta numai în timpul tău liber! Pentru binele departamentului şi al colegiului, ar trebui să-ți fie foarte clar că nu trebuie să amesteci genul ăsta de lucruri cu activitatea ta didactică. De fapt, ai cam slăbit în ultima vreme, nu-i aşa? Da, da, nu arăți deloc bine... În locul tău, m-aş duce să consult un doctor. Poate chiar un specialist în boli nervoase...

— Nu credeți că un psihiatru ar fi o idee mai bună? i-a sugerat Roger cu amărăciune.

— Ei, asta este problema ta personală! În orice caz, puțină odihnă...

Chiar în acea clipă, telefonul a început să sune. Apelul a fost preluat de secretară, dar imediat butonul roşu al derivației a clipit de două ori. Dr. Morton a ridicat receptorul aparatului de pe biroul său.

— Alo... Oh, dr. Smithers, da... Îhîm... Da... În legătură cu cine?... Bine, de fapt, e cu mine chiar în acest moment... Da... Da, imediat.

Şeful departamentului a aşezat receptorul în furcă şi s-a uitat gânditor la Roger.

— Decanul vrea să ne vadă, pe amândoi.

— În legătură cu ce, domnule?

— N-a spus.

Bătrânul profesor s-a sculat din fotoliu şi s-a îndreptat spre uşă.

— Nu vii, Toomey?

— Ba da, domnule.

Roger s-a ridicat anevoie, vârându-şi cu multă grijă vârful unui pantof sub biroul lui Morton.

Decanul Smithers era un bărbat uscăţiv, cu o faţă lungă, ascetică. O mare parte din dantura sa era falsă şi nu toţi dinţii ii veneau chiar la fix, ceea ce făcea ca unele cuvinte pe care le rostea să sune şuierat.

— Închide uşa, domnişoară Bryce, i-a spus el secretarei. Pentru câtva timp, nu vreau să fiu întrerupt de nici un telefon. Luaţi loc, domnilor!

Apoi, privindu-i cu un aer rău prevestitor, a adăugat:

— Cred că e mai bine să trec direct la subiect. Nu ştiu exact ce face dr. Toomey, dar ar trebui să înceteze imediat...

Uluit, Morton s-a răsucit către Roger.

— Ce ai făcut?

Roger a ridicat descumpănit din umeri.

— Faptele mele nu au fost în concordanţă cu intenţiile mele...

La urma urmelor, se pare că subestimase mâncărimea de limbă a studenţilor.

— Oh, haide, haide! — Decanul părea nerăbdător. — Sincer să fiu, nu ştiu cât să cred şi cât să nu cred din această poveste, dar se pare că te-ai ocupat de nişte scamatorii de salon. Nişte trucuri idioate, de-a dreptul nepotrivite cu spiritul şi demnitatea acestei instituţii...

— Nu mai înţeleg nimic, a intervenit Morton.

Decanul s-a încruntat.

— Atunci se pare că nu eşti la curent cu cele întâmplate. Sunt de-a dreptul uluit cum cadrele didactice pot ignora nişte lucruri cunoscute şi arhicunoscute de toţi studenţii. Până acum nu mi-am dat seama de acest lucru. Eu însumi am auzit de incident cu totul întâmplător; de fapt, printr-un foarte fericit complex de împrejurări, de vreme ce am fost în măsură să interceptez un reporter de la un ziar, care sosise aici de dimineaţă, căutând o persoană pe care o numea "Dr. Toomey, profesorul zburător".

— Cum? a strigat oripilat Morton.

Roger asculta cu un aer pierdut.

— Aşa s-a exprimat reporterul. N-am făcut decât să-l citez. Se pare că unul dintre studenţii noştri a sunat la ziar. L-am dat afară pe reporter şi am cerut ca studentul să se prezinte în biroul meu. După afirmaţiile sale, profesorul Toomey a zburat — am folosit acest termen, "zburat", pentru că studentul a insistat să-l utilizeze — în josul scării şi apoi s-a întors sus în acelaşi mod. A mai adăugat că există vreo doisprezece martori care-i pot confirma spusele.

— M-am dus doar în josul scărilor, a mormăit Roger.

Decanul Smithers începuse să se învârtă agitat prin biroul său. Se ambala singur, iar vorbele i se revărsau din gură în cascadă.

— Uite ce-i, Toomey, n-am nimic împotriva teatrului de amatori. Câtă vreme am fost în Consiliul de Conducere, am luptat din răsputeri împotriva rigidităţii şi a falsei demnităţi. Am încurajat relaţiile de prietenie între diferitele grade sociale din cadrul facultăţii, şi nu am obiectat nici măcar faţă de o fraternizare rezonabilă cu studenţii. Prin urmare, nu am nimic împotrivă să pui în scenă un spectacol în beneficiul studenţilor *în propria ta casă*. Nu mă îndoiesc că înţelegi ce s-ar putea întâmpla cu colegiul dacă ar intra pe fir nişte ziarişti iresponsabili. Vom avea o modă a profesorului zburător, urmată de o modă a farfuriilor zburătoare? Dacă reporterii vor lua legătura cu dumneata, vreau să negi categoric toate aceste lucruri.

— Înţeleg, domnule decan Smithers.

— Am certitudinea că vom scăpa de acest incident fără probleme de lungă durată. Trebuie să-ţi cer, însă, cu toată fermitatea de care sunt capabil, în numele autorităţii de care dispun, să nu mai repeţi niciodată... ăăă... performanţa. Dacă o mai faci, voi cere. să fii demis... M-ai înţeles, dr. Toomey?

— Da, i-a răspuns spăşit Roger.

— În cazul acesta, bună ziua, domnilor!

Dr. Morton l-a condus pe Roger înapoi în biroul său. De data aceasta, şi-a concediat secretara şi a zăvorât uşa în urma ei.

— Sfinte Sisoe, a şoptit el, nebunia asta are vreo legătură cu scrisoarea ta, Toomey?

Pe Roger începeau să-l lase nervii.

— Oare nu este evident? În acele scrisori făceam referire chiar la mine.

— Poţi să zbori? Vreau să spun, să levitezi?

— Oricare dintre cei doi termeni este potrivit.

— N-am auzit niciodată o asemenea... La dracu , Toomey, domnişoara Harroway te-a văzut vreodată levitând?

— O singură dată. A fost un acei...

— Bineînţeles, acum totul este clar. Sărmana femeie, era într-o stare de isterie de nedescris — nici măcar nu era clar ce voia să spună. Suna de parcă te-ar fi acuzat de... de...

Morton părea extrem de stânjenit.

— Oricum, n-am crezut o iotă! a continuat el. Era o secretară bună, într-adevăr, dar în mod evident nu făcea parte din categoria celor capabile să atragă atenţia unui bărbat. M-am simţit de-a dreptul uşurat atunci când ne-a părăsit. M-am gândit

că data viitoare va avea un revolver, sau mă va acuza *pe mine*... Ai... ai levitat, în faţa ei, nu-i aşa?

— Da.

— Cum faci chestia asta?

Roger a clătinat abătut din cap.

— Tocmai asta este problema. Nu ştiu.

— Nu anulezi cumva legea gravitaţiei? şi-a permis Morton să zâmbească.

— Cred că tocmai aşa ceva se întâmplă. Într-un fel sau altul, trebuie să fie implicată şi antigravitaţia.

— Uite ce-i, Toomey, nu-i nimic de râs în asta! l-a mustrat şeful departamentului, supărat din cauză că o glumă de-a sa fusese luată în serios.

— De *râs?!* Pentru numele lui Dumnezeu, domnule preşedinte, las cumva impresia unui tip care are chef să râdă?

— Ei bine... în mod clar, ai nevoie de odihnă. Nu încape nici o îndoială. Puţin repaus, şi aiureala ta o să treacă. Sunt sigur de asta.

— Nu e o aiureală!

Roger şi-a lăsat pentru o clipă capul în jos, apoi, pe un ton mai liniştit, a continuat:

— Haideţi să vă propun ceva, dr. Morton! Ce-aţi zice să fiţi alături de mine în afacerea asta? Într-un fel, acest fenomen va deschide orizonturi noi în fizică. Nu ştiu cum... funcţionează; pur şi simplu, nu reuşesc să-mi imaginez nici o modalitate. Amândoi însă, împreună, am putea...

Între timp, privirea îngrozită a celuilalt devenise ceva aproape tangibil.

— Ştiu că totul sună ciudat, a perorat mai departe Roger. Dar vă voi demonstra. Totul este perfect real. Aş fi vrut să nu fie...

— Stai, stai! — Morton a sărit din fotoliu ca un arc. — Nu te epuiza! Ai mare nevoie de odihnă! Nu cred că ar trebui să aştepţi vacanţa de vară. Du-te acasă chiar acum! Voi aranja să-ţi primeşti salariul şi voi avea grijă şi de cursurile tale. Ştii, le-am predat şi eu, mai demult...

— Domnule preşedinte, e vorba despre ceva foarte important.

— Ştiu... Ştiu... — Dr. Morton îl bătu părinteşte pe umăr. -Totuşi, băiete, nu pari a fi deloc în apele tale. Ca să fiu cinstit, arăţi ca dracu . Ai nevoie de multă odihnă.

— *Pot* să levitez.

Roger a ridicat din nou vocea.

— Încercaţi, doar, să scăpaţi de mine pentru că nu mă credeţi, nu-i aşa? a adăugat el. Credeţi că vă mint? Care ar fi motivul?

— Te agiţi fără rost, băiete! Stai să dau un telefon. O să chem pe cineva să te ducă acasă.

— Vă repet, *pot* să levitez! a ţipat Roger.

Dr. Morton s-a făcut stacojiu la faţă.

— Ştii ce, Toomey, hai să nu discutăm despre asta! Nu mi-ar păsa nici dacă ţi-ai lua zborul chiar în clipa asta.

— Vreţi să spuneţi că, dacă aţi vedea, tot n-aţi crede în ea?

— În levitaţie? Bineînţeles că nu.

Şeful departamentului ajunsese şi el la limita răbdării.

— Dacă te-aş vedea că zbori, a început el să zbiere, m-aş duce la un oculist sau la un psihiatru. Mai degrabă m-aş considera eu nebun decât să cred că legile fizicii...

Dându-şi seama de ceea ce spunea, s-a oprit brusc şi a tuşit, pentru a-şi drege vocea.

— Deci, aşa cum am stabilit, hai să nu mai discutăm despre asta. O să dau doar un telefon...

— Nu-i nevoie, domnule! i-a răspuns Roger, dezamăgit. Plec. Mă duc să mă odihnesc. La revedere.

Şi profesorul a ieşit din încăpere, mişcându-se mult mai repede decât o făcuse în ultimele zile. În picioare, cu mâinile sprijinite de birou, Morton l-a privit cum se îndepărta şi s-a simţit extrem de uşurat.

Ajungând acasă, Roger l-a găsit pe James Sarle în sufragerie. Când profesorul a intrat pe uşă, medicul tocmai îşi aprindea pipa, ţinând-o bine în căuşul mâinii noduroase; apoi a stins chibritul, fluturându-i prin aer, iar chipul său roşu şi sănătos s-a destins într-un zâmbet.

— Bună, Roger! Văd că ai renunţat la prieteni. N-am mai primit nici un semn de la tine de mai bine de o lună.

Sprâncenele negre ale doctorului s-au unit deasupra nasului, conferindu-i acea expresie ameninţătoare care, într-un anume fel, îl ajuta să stabilească atmosfera potrivită în relaţiile cu pacienţii săi.

Roger s-a răsucit spre Jane, care era tolănită într-un fotoliu. Chipul femeii trăda o oboseală profundă, ceea ce devenise un lucru obişnuit în ultima vreme.

— De ce l-ai adus aici? a întrebat-o el.

— Stai! Opreşte-te, omule! a intervenit Sarle. Nimeni nu m-a adus. Eu sunt mai mare decât ea, aşa încât nu m-a putut împiedica să intru.

— Bănuiesc că v-aţi întâlnit întâmplător, nu-i aşa? Faci programări pentru toate întâlnirile tale întâmplătoare?

— Hai să spunem altfel, a râs Sarle. Mi-a povestit o parte din ceea ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău dacă nu eşti de acord cu acest lucru, Roger, dar a fost prima ocazie pe care am avut-o ca să vorbesc cu cineva care putea să mă înţeleagă, a murmurat Jane pe un ton stins.

— De unde ţi-a venit ideea că el poate să înţeleagă? Spune-mi, Jim, tu ai crezut ce ţi-a relatat?

— Nu este un lucru uşor de crezut, trebuie să recunoşti asta, i-a răspuns Sarle. Dar măcar încerc...

— E-n regulă, să presupunem că am zburat. Să ne închipuim că mă ridic chiar acum şi plutesc. Ce-ai face?

— Poate aş leşina... Poate aş spune "Sfinte Sisoe"... Poate aş izbucni în râs. De ce nu încerci mai întâi s-o faci? Vom vedea

după aceea pe ce picior dansăm...

Roger rămase cu privirea aţintită asupra lui.

— Chiar vrei să vezi?

— De ce nu?

— Cei care au asistat la "spectacol" fie au urlat, fie au fugit, fie au înţepenit de frică. Rezişti la aşa ceva, Jim?

— Cred că da.

— O.K.

Roger s-a înălţat la vreo jumătate de metru de la podea şi, ajuns acolo, a executat un *entrechat* lent. Apoi a rămas în aer, ridicat parcă în poante, cu picioarele apropiate şi braţele întinse graţios, într-o poză de veritabilă parodie.

— Mai grozav decât Nijinski, nu-i aşa, Jim?

Reacţia lui Sarle a fost cu totul diferită faţă de cum anticipase. Doctorul n-a făcut altceva decât să se aplece, pentru a-şi culege de pe jos pipa ce-i scăpase din mână.

Jane şi-a închis ochii, iar de sub pleoapele coborâte au prins să i se prelingă, în tăcere, lacrimi.

— Coboară, Roger, i-a cerut Sarle.

Profesorul a planat încet în jos, până a atins din nou podeaua.

— Am scris unor fizicieni, savanţi de renume, a început el să povestească, aşezându-se pe un scaun. Am încercat să le explic situaţia într-un mod cât mai obiectiv, cât mai detaşat, susţinând totodată că acest fenomen ar trebui investigat. Cei mai mulţi dintre ei nici nu m-au băgat în seamă. Unul singur i-a trimis o scrisoare bătrânului Morton ca să-l întrebe dacă nu cumva sunt un escroc sau un nebun.

— Ooo, Roger! a şoptit Jane.

— Crezi că ăsta este cel mai rău lucru? Aşteaptă numai: decanul m-a chemat acum o oră în biroul său, poruncindu-mi să încetez cu scamatoriile de salon. Întâmplător, deunăzi mă împiedicasem pe scări şi, în mod automat, m-am ridicat, pentru a fi în siguranţă. Morton, în schimb, zice că nu m-ar crede că pot să zbor chiar dacă m-ar vedea cu proprii săi ochi. În această situaţie, pretinde el, să vezi nu înseamnă să şi crezi. De aceea, mi-a ordonat să-mi iau o vacanţă prelungită, ca să mă odihnesc. Nu mă mai întorc acolo.

— Roger, tu vorbeşti serios? a îngăimat Jane, cu ochii măriţi de uimire.

— Nu mă mai pot întoarce. M-am săturat de ei! Şi se mai consideră oameni de ştiinţă!

— Dar ce vei face?

— Nu ştiu, a răspuns profesorul, îngropându-şi capul în mâini. Spune-mi tu, Jim, a continuat el, cu voce înfundată, ca psihiatru, care este părerea ta: oare de ce nu vor să mă creadă?

— Poate că este o problemă de autoapărare, Roger, a rostit agale Sarle. Oamenii nu prea se dau în vânt după lucrurile pe care nu le înţeleg. Chiar şi cu câteva sute de ani în urmă, pe vremea când mulţi oameni *credeau* în existenţa puterilor supranaturale, cum ar fi fost, să zicem, zburatul pe coada măturii, aproape întotdeauna acestea erau considerate ca având-şi originea în forţele răului. Şi, din păcate, nici până astăzi semenii noştri n-au renunţat la această mentalitate. Poate că nu mai cred efectiv în diavol, dar sunt convinşi că ceea ce este straniu este ceva rău. În consecinţă, vor lupta cu înverşunare împotriva ideii de levitaţie — sau vor fi speriaţi de moarte dacă vor fi nevoiţi s-o accepte. Hai să nu ne păcălim singuri: ăsta este adevărul!

Roger a clătinat abătut din cap.

— Tu vorbeşti despre oamenii obişnuiţi, iar eu mă refer la oamenii de ştiinţă.

— Şi savanţii tot oameni sunt.

— Ştii bine ce vreau să spun. În cazul meu, se manifestă un fenomen aparte. Nu este vorba de vrăjitorie şi nici nu am încheiat un pact cu diavolul. Pentru numele lui Dumnezeu, Jim, trebuie să existe o explicaţie naturală. Nu cunoaştem totul despre gravitaţie. De fapt, de-abia ştim câte ceva. Nu crezi că există o posibilitate ca, printr-o metodă biologică, să poţi anula gravitaţia? Poate că eu reprezint un fel de mutaţie. Poate că am... ei bine, să-i spunem un muşchi... care poate contracara gravitaţia. Cel puţin, poate anula efectul gravitaţiei asupra persoanei mele. Deci, hai să analizăm acest lucru. De ce să stăm cu braţele încrucişate? închipuieşte-ţi pe viitor va avea omenirea, dacă vom stăpâni antigravitaţia...

— Opreşte-te, Rog! l-a întrerupt Sarle. Ia mai gândeşte-te nitel la chestia asta! De ce eşti *tu* atât de nemulţumit? Din cele relatate de Jane, în prima zi când ţi s-a întâmplat acest lucru, aproape că înnebuniseşi de frică — adică *mai înainte* ca să-ţi dai seama că ştiinţa nu te va lua în seamă şi că superiorii tăi nu-ţi vor arăta pic de înţelegere.

— Aşa e, a murmurat tânăra.

— Ce motive aveai să te simţi astfel? a continuat Sarle. Din senin, căpătaseşi o putere mare, nouă, minunată; o libertate nesperată faţă de greutatea ucigătoare a gravitaţiei...

— Oh, nu vorbi prostii! A fost... îngrozitor. Nu reuşeam să înţeleg ce se întâmpla. Nici acum nu înţeleg.

— Păi tocmai asta e, băiete! Era ceva ce nu puteai pricepe şi, *ca urmare a acestui lucru,* era ceva înspăimântător. Eşti fizician şi cunoşti legile care guvernează Universul. Sau, dacă nu le cunoşti tu, ştii că sunt alţii care le cunosc. Chiar dacă o anumită problemă nu este înţeleasă de nimeni, ştii că, într-o bună zi, cineva o va pricepe. Cuvântul-cheie este *a cunoaşte,* şi el face parte din viaţa ta. Brusc, te-ai trezit confruntat cu un fenomen pe care tu îl considerai că violează una dintre legile de bază ale Universului. Oamenii de ştiinţă afirmă: două mase se vor atrage reciproc conform unei legi matematice fixe. Aceasta este o însuşire inalienabilă a materiei şi a spaţiului. Nu există excepţii. Şi iată că, acum, tu ai devenit o astfel de excepţie.

— Halal excepţie! a mormăit posomorât Roger.

— Vezi, Roger, a continuat Sarle, pentru prima oară în istoria sa, omenirea posedă ceea ce ea consideră a fi nişte legi inviolabile. În culturile primitive, un şaman putea folosi o vrajă pentru a aduce ploaia. Dacă farmecele nu aveau efectul scontat, asta nu afecta valabilitatea magiei. Eşecul său însemna doar că vrăjitorul uitase o parte din incantaţie, sau încălcase vreun tabu, sau supărase vreun zeu. În culturile teocratice moderne, poruncile Zeităţii nu pot fi încălcate. Şi totuşi, dacă un om le nesocoteşte, dar el continuă să prospere, aceasta nu va reprezenta un semn că respectiva religie şi-ar fi pierdut valorile. Este

acceptată ideea că drumurile Providenței sunt de nepătruns şi că, undeva, te aşteaptă o pedeapsă divină. Cu toate acestea, astăzi avem legi care *într-adevăr* nu pot fi încălcate, iar una dintre ele este legea gravitației. Aceasta acționează chiar dacă acela care o invocă a uitat să mormăie em-em-supra-er-pătrat...

Pe fața lui Roger s-a înfiripat un zâmbet strâmb.

— Te înşeli, Jim. Legile inviolabile au fost în permanență încălcate. Atunci când a fost descoperită, radioactivitatea era considerată un lucru imposibil. Cantități incredibile de energie apăreau din neant. Era la fel de ridicolă ca şi levitația...

— Radioactivitatea este un fenomen obiectiv, care poate fi reprodus experimental şi despre care s-au putut face comunicări, în urma unor analize. În orice împrejurare, uraniul va voala pelicula fotografică. Un tub Crookes poate fi construit de oricine şi tot pentru oricine va emite, în mod identic, un flux de electroni. Tu...

— Am încercat să comunic...

— Ştiu. Dar poți oare să-mi spui, de exemplu, cum aş putea levita şi eu?

— Bineînțeles că nu.

— Ei vezi, asta constituie o limită pentru toți ceilalți, care pot doar să observe fenomenul, fără a fi capabili să-l şi reproducă în laborator. Acest lucru plasează levitația ta pe acelaşi plan cu evoluția stelară — respectiv, ceva despre care poți emite teorii, dar pe care niciodată nu-l poți supune unei experiențe.

— Şi, cu toate acestea, oamenii de ştiință îşi închină viața studiului astrofizicii.

— Cum ți-am spus, savanții sunt şi ei tot oameni. Dacă nu pot ajunge la stele, se străduiesc să facă tot ce consideră că e mai bine în respectivul domeniu. Dar la tine pot ajunge şi, de aceea, neputința de a analiza levitația ta i-ar scoate din fire.

— Jim, dar nici măcar n-au încercat! Vorbeşti ca şi cum aş fi fost, deja, luat în studiu. Indivizii ăştia nici măcar nu mă bagă în seamă!

— E cât se poate de firesc. Levitația ta face parte dintr-o întreagă clasă de fenomene care nu vor fi niciodată luate în considerare. Telepatia, clarviziunea, premoniția şi alte zeci de puteri paranormale nu sunt, practic niciodată, investigate în mod serios, deşi sunt raportate într-o manieră cât se poate de credibilă. Numărul oamenilor de ştiință deranjați de experimentele făcute de Rhine, în legătură cu E.S.P., a fost cu mult mai mare decât al celor care au căzut pe gânduri. Prin urmare, trebuie să înțelegi că ei nu au nevoie să te studieze pentru a şti că nu vor să te studieze. Ei sunt conştienți de acest lucru dinainte.

— Şi o asemenea situație ți se pare amuzantă, Jim? Oameni de ştiință refuzând să investigheze nişte fapte; oameni de ştiință care întorc spatele adevărului... Iar tu stai în fotoliu rânjind şi faci afirmații ironice!

— Nu, Roger, ştiu că e o treabă serioasă. Şi zău că nu pot oferi omenirii nişte explicații credibile. Îți împărtăşesc doar părerile mele, ceea ce-mi trece mie prin cap. Încearcă să înțelegi că eu nu fac decât să iau lucrurile aşa cum sunt. Şi tu trebuie să procedezi la fel. Lasă deoparte idealurile, teoriile sau părerile despre ceea ce *ar trebui* să facă oamenii. E necesar să ai în vedere ceea ce ei *fac*. Atunci când o persoană este pregătită să recunoască mai degrabă existența faptelor decât a iluziilor, problemele sale au tendința să dispară. În cel mai rău caz, ele sunt privite din adevărata lor perspectivă şi devin rezolvabile.

Roger s-a agitat, cuprins de neastâmpăr.

— Aiureli de psihiatru! E ca şi cum ți-ai pune mâna pe fruntea unui individ şi i-ai spune "Crede şi vei fi vindecat!" Dacă sărmanul fraier nu se vindecă, e pentru că nu a avut destulă credință. Vraciul nu poate ieşi în pierdere.

— Poate că ai dreptate. Totuşi, hai să vedem, *care* este problema ta?

— Te rog, nu-mi mai ține predici! Ştii foarte bine care-i problema mea, aşa că hai să nu ne învârtim în jurul cozii...

— Levitezi, nu-i aşa?

— Să zicem că asta e. Merge ca o primă aproximare...

— Nu eşti serios, Roger, dar în momentul de față probabil că ai dreptate. Este doar o apreciere inițială. La urma urmelor, încă mai studiezi această problemă. Jane mi-a spus că ai făcut nişte experimente.

— Experimente! Pentru numele lui Dumnezeu, Jim, nu fac experimente! Doar plutesc. Am nevoie de creiere geniale şi de echipament, am nevoie de o echipă de cercetători... Din păcate, nimic din toate acestea nu există!

— Atunci, problema ta o constituie cel de-al doilea punct, nu-i aşa? a insistat doctorul.

— Întocmai, i-a replicat Roger. Problema mea e să fac rost de o echipă de cercetare. Crede-mă, am încercat, m-am străduit din răsputeri s-o obțin, până mi s-a făcut lehamite...

— Cum anume ai încercat?

— Am trimis o grămadă de scrisori. Am cerut ca... Ooo, termină, Jim! Nu mă simt în stare să trec prin şmecheria aia cu pacientul-de-pe-canapea. Ce naiba, doar ți-am explicat totul!

— Ştiu că ai strigat în gura mare: "Am o problemă. Ajutați-mă!". Ai mai încercat şi altceva?

— Uite care-i treaba, Jim, am de-a face cu oameni de ştiință în toată firea...

— Firește. În consecință, ai considerat că o solicitare directă este suficientă. Din nou, teoria este pusă față în față cu faptele. Te-am avertizat în privința aspectelor ridicate de cererea ta. Atunci când te afli pe o autostradă şi faci semn cu mâna maşinilor care trec, în speranța că vei fi luat şi tu pentru o bucată de drum, soliciți direct un lucru, dar, cu toate astea, majoritatea maşinilor continuă să treacă pe lângă tine fără să oprească. Ideea este că atitudinea ta sinceră a dus la un eşec. Acum, care este problema ta? Cel de-al treilea punct!

— Să găsesc un alt mod de abordare, care să nu dea greş? La asta te referi?

— Exact.

— Deci ştiu şi eu acest lucru, fără să mi-l spui tu.

— Chiar îl ştii? Eşti gata să părăseşti şcoala, să uiți de profesia ta, să te desparți de ştiință? Unde ți-e consecvența, Roger? Abandonezi o problemă atunci când nu-ți reuşeşte prima experiență? Renunți, atunci când o teorie se dovedeşte nepotrivită? Filozofia ştiinței experimentale, valabilă pentru obiectele lipsite de viață, ar trebui să fie valabilă şi pentru oameni.

— Atunci ce propui să încerc? Să mituiesc pe cineva? Să proferez amenințări? Să mă pun pe bocit?

James Sarle s-a ridicat în picioare.

— Chiar vrei o sugestie? a întrebat el.

— Dă-i drumul! a oftat Roger.

— Fă aşa cum ţi-a spus bătrânul Morton. Ia-ţi o vacanţă şi lasă naibii levitaţia. Aceasta este o chestiune de care te vei ocupa în viitor. Dormi în pat şi pluteşte, sau nu pluti — care-i diferenţa? Ignoră levitaţia, râzi de ea sau chiar bucură-te de ea. Poţi să faci orice, numai grijile lasă-le deoparte, pentru că nu reprezintă problema ta. Asta este ideea de bază. Nu levitaţia este cea mai importantă problemă a ta. Foloseşte-ţi timpul gândindu-te cum să-i faci pe savanţi să studieze ceva ce ei nu vor să studieze. Ăsta este amănuntul cel mai urgent, pe care l-ai omis până acum.

Sarle s-a apropiat de cuierul de pe hol şi şi-a luat haina, fiind urmat îndeaproape de Roger. Au trecut câteva clipe fără ca nici unul dintre ei să scoată vreo vorbă.

— E posibil să ai dreptate, Jim, a spus profesorul într-un târziu, fără să-l privească pe celălalt.

— Tot ce se poate, i-a răspuns doctorul, pe un ton morocănos. Încearcă, şi apoi spune-mi cum a fost. Rămas bun, Roger!

Deschizând ochii, Roger Toomey a clipit, deranjat de strălucirea matinală ce invadase dormitorul.

— Hei, Jane, unde eşti? a strigat el.

— Unde crezi că sunt? s-a auzit din bucătărie vocea soţiei lui.

— Vino încoace, te rog!

Ea şi-a făcut apariţia în dormitor, ţinând o furculiţă în mână.

— Ştii, costiţa n-o să se prăjească singură...

— Ascultă, azi noapte am plutit?

— Nu ştiu. Am dormit.

— Grozav ajutor!

Profesorul s-a dat jos din pat şi şi-a băgat picioarele în papuci.

— Oricum, nu cred că am făcut-o, a continuat el.

— Crezi că ai uitat cum se procedează? l-a întrebat timidă Jane, cu o undă de speranţă în glas.

— N-am uitat. Priveşte!

Şi Roger a intrat triumfal în bucătărie, plutind.

— Totuşi, am sentimentul că nu s-a întâmplat nimic, a adăugat el. Cred că asta este a treia noapte liniştită.

— Ei, asta e bine, a oftat Jane, reluându-şi locul lângă plită. Înseamnă că luna asta de odihnă te-a ajutat cu ceva. Dacă l-aş fi chemat din prima zi pe Jim...

— Oh, te rog, să nu o luăm de la început! Lună de odihnă, pe naiba! Cred că s-a schimbat ceva din cauză că duminica trecută m-am hotărât, în sfârşit, ce urmează să fac. Din acea zi mă simt mai relaxat. Asta-i tot.

— Şi ce vei face?

— În fiecare primăvară, *Northwestern Tech* ţine o serie de seminarii pe diverse teme din fizică Intenţionez să particip şi eu la acestea

— Vrei să spui că te vei duce până la Seattle?

— Bineînţeles.

— Despre ce se va discuta?

— Ce contează? Vreau doar să-l văd pe Linus Deering.

— Dar nu este el cel care te-a considerat nebun?

— Întocmai.

Roger a înghiţit o îmbucătură bună de omletă, după care a continuat:

— Dar, în acelaşi timp, este şi cel mai bun dintre toţi.

S-a întins să ia sarea şi, fără să vrea, s-a ridicat de pe scaun cu câţiva centimetri. Dar acestea erau amănunte cărora nu le mai dădea nici o importanţă.

— Mă gândesc că poate reuşesc să rezolv problema cu ajutorul lui, a conchis profesorul.

De când Linus Deering venise la Seattle, seminariile de primăvară de la *Northwestern Tech* deveniseră cunoscute pe plan naţional. El era cel care le conducea, reuşind să imprime lucrărilor un ton distinctiv. El îi prezenta personal pe vorbitori şi tot el orchestra asaltul întrebărilor publicului, cu care se sfârşea atât şedinţa de dimineaţă, cât şi cea de după-amiază, şi tot el era sufletul petrecerii cu care se încheia săptămâna de dezbateri ştiinţifice.

Roger Toomey cunoştea toate aceste amănunte din auzite. Acum, însă, avea ocazia să-l vadă pe faimosul savant în plină acţiune, pe propriu-i teren. Profesorul Deering nu era prea înalt; în schimb, avea pielea măslinie şi poseda o claie de păr castaniu şi ondulat, caracteristici care-l făceau să iasă în evidenţă în mijlocul unei mulţimi. Gura lui mare, cu buze subţiri, părea tot timpul pe punctul de a schiţa un zâmbet ironic. Era un bun orator, vorbind rapid şi curgător, fără să folosească notiţe, şi întotdeauna părea să-şi expună ideile cu un aer de superioritate, acceptat fără crâcnire de ascultătorii săi.

Cel puţin, aşa fusese în prima dimineaţă a seminarului. În timpul şedinţei de după-amiază, însă, toţi cei adunaţi în amfiteatru n-au putut să nu remarce o anumită ezitare în comentariile sale. Mai mult chiar, în timpul şederii sale pe podium, cât a durat prezentarea lucrărilor programate, profesorul a dat dovadă de o tulburare nefirească. Din când în când, privea pe furiş către partea din spate a sălii.

Aşezat chiar în ultimul rând, Roger Toomey observa toate acestea cu încordare. Revenirea sa temporară la normalitate, care începuse în clipa în care se gândise că era posibil să existe o cale de rezolvare pentru problema sa, părea să fi luat sfârşit.

În cuşeta în care îşi petrecuse noaptea, nu reuşise să doarmă. Se imaginase ridicându-se în ritmul ţăcănitului roţilor, deplasându-se în tăcere şi, trecând de uşă, ajungând pe culoar, unde ar fi fost trezit de strigătul unui însoţitor de bord, ceea ce

l-ar fi pus în fața unei situații îngrozitor de stânjenitoare. Prin urmare, pentru a preîntâmpina orice necaz, prinsese Perdelușele cușetei cu câteva ace de siguranță, fără a obține, însă, mult-doritul sentiment de securitate; de aceea, nu închisese ochii toată noaptea — ațipise doar de câteva ori, tresărind la fiecare smucitură a trenului.

În timpul zilei, mai adormise un pic pe locul său, în vreme ce, afară, munții defilau prin fața geamului, iar seara ajunsese în Seattle cu gâtul înțepenit, cu dureri în oase şi cu o senzație generală de disperare.

Hotărârea lui de a participa la seminar venise mult prea târziu pentru a mai putea obține o cameră la căminul studențesc al Institutului. Bineînțeles că nici nu se punea problema de a împărți camera cu cineva. În consecință, ceruse un apartament la un hotel din centrul orașului, încuiase uşa, închisese şi blocase toate ferestrele, împinsese patul la perete şi, apoi, lipise biroul de partea laterală a patului, după care, frânt de oboseală, adormise.

Nu ținea minte să fi visat ceva, iar dimineața, când se trezise, se găsea încă în zona îngrădită pe care şi-o înjghebase seara. Acest fapt îl făcuse să se simtă deja mai destins.

Când ajunsese în Amfiteatrul Ştiințelor Fizice, din campusul universitar, dăduse — cum se şi aştepta, de altfel — peste o sală mare şi doar o mână de oameni. Respectând tradiția, seminariile se țineau în timpul vacanței de Paşte, de aceea în asistență nu se aflau studenți. Vreo cincizeci de fizicieni erau îngrămădiți de-o parte şi de alta a culoarului principal, ajungând chiar până în apropierea podiumului, restul amfiteatrului — proiectat pentru a adăposti vreo patru sute de cursanți — rămânând gol.

Roger îşi alesese un loc pe ultimul rând; de acolo, nu exista riscul de a fi observat de afară, prin geamurile înguste şi înalte ale uşii de la intrare, iar ceilalți participanți nu l-ar fi putut zări decât dacă s-ar fi răsucit cu aproape o sută optzeci de grade.

Evident, singurii care îl vedeau perfect erau vorbitorul de pe podium şi profesorul Deering.

Roger nu auzise mare lucru din lucrările propriu-zise. Se concentrase la maximum, în aşteptarea acelor momente când Deering avea să rămână singur în fața lui, unic martor al demonstrației pe care intenționa să o facă. Şi clipa aceea sosise, în cele din urmă.

Pe măsură ce Deering arăta din ce în ce mai tulburat, Roger Toomey devenea tot mai îndrăzneț. În timpul rezumatului final de după-amiază, aproape că s-a întrecut pe sine însuşi.

Profesorul Deering s-a oprit brusc, în mijlocul unei propoziții prost începute şi în totalitate lipsită de sens. Ascultătorii săi, care începuseră să se foiască pe scaune de câtăva vreme, au rămas încremeniți, văzându-l cum ridică brațul şi țipă răguşit:

— Tu! Tu, cel de colo!

Roger Toomey stătuse chiar în mijlocul culoarului, cu un aer degajat, suspendat la vreo şaptezeci şi cinci de centimetri de podea şi ținându-şi picioarele sprijinite de spătarul unui scaun invizibil.

Atunci când Deering a arătat cu degetul spre el, Roger s-a lăsat rapid într-o parte. Până când s-au întors cele cincizeci de capete, el şedea liniştit pe un banal scaun de lemn. Mai mult chiar, afişând cel mai nevinovat aer din lume, a privit în stânga şi-n dreapta, apoi, urmărind direcția indicată de degetul acuzator al lui Deering, s-a ridicat în picioare.

— Vorbiți cu mine, domnule profesor? a întrebat el candid.

Singurul lucru care trăda lupta sălbatică ce o purta cu sine însuşi pentru a-şi păstra calmul şi tonul mirat era un foarte uşor tremur al cuvintelor.

— Ce faci acolo? l-a repezit Deering, tensiunea acumulată în timpul dimineții explodând în sfârşit.

Pentru a vedea mai bine, câțiva dintre cei prezenți se ridicaseră şi ei în picioare. Un scandal neaşteptat era gustat în egală măsură atât de o adunare de cercetători în domeniul fizicii teoretice, cât şi de o gloată pestriță strânsă pe un stadion, la un meci de baseball.

— Nu fac nimic! a răspuns Roger. Nu înțeleg ce vreți să insinuați.

— Ieşi imediat afară! Părăseşte sala!

Pesemne, Deering îşi ieşise din fire din cauza amestecului exploziv de emoții; în mod normal, însă, n-ar fi avut o asemenea atitudine. Oricum, "acuzatul" a oftat şi s-a hotărât să profite de ocazia oferită.

— Sunt profesorul Roger Toomey de la colegiul Carson, a vorbit el cu voce tare şi cât mai clară, silindu-se să se facă auzit peste hărmălaia iscată. Sunt membru al Asociației Fizicienilor Americani. Am făcut cerere pentru a primi permisiunea de a participa la aceste lucrări, am fost acceptat şi am plătit taxa de participare. Stau aici în virtutea dreptului meu, la care nu intenționez să renunț.

— Ieşi afară! a repetat Deering ca un automat.

— Nu o voi face! i-a răspuns tranşant Roger.

Acum, el începuse să se ambaleze, cuprins de o furie în întregime artificială şi auto-impusă.

— Din ce cauză trebuie să plec? Ce vină îmi găsiți?

Deering şi-a trecut mâna tremurătoare prin păr şi a înghițit în sec, incapabil să răspundă.

Roger a profitat de ocazie pentru a-şi fructifica avantajul.

— Dacă încerci să mă dai afară de la aceste lucrări, fără un motiv serios, în mod sigur voi da Institutul în judecată!

— Declar închisă prima zi a sesiunii seminariilor de primăvară despre *Descoperiri recente în ştiințele fizice,* a anunțat Deering precipitat. Următoarea noastră şedință va avea loc mâine dimineață, la ora nouă, tot în această sală...

În vreme ce profesorul mai vorbea, Roger a părăsit în grabă amfiteatrul.

În acea noapte, cineva a ciocănit timid la uşa camerei sale. Zgomotul l-a luat pe nepregătite, făcându-l să rămână înțepenit în fotoliu

— Cine e? a strigat Roger.

— Pot să vă văd pentru o clipă? s-a auzit un răspuns pe un ton şovăielnic.

Era vocea lui Deering. Bineînțeles că numele hotelului la care trăsese şi numărul camerei erau înregistrate la secretariatul Institutului. Deşi sperase să obțină o întrevedere, Roger nu se aşteptase ca evenimentele zilei să dea rezultate

atât de rapid.

Recăpătându-şi siguranța de sine, s-a apropiat de uşă şi a deschis-o.

— Bună seara, profesore Deering! a rostit el, adoptând o atitudine rigidă.

Deering a intrat în cameră şi a privit împrejurul său. Purta un pardesiu subțire şi n-a făcut nici un gest cum că ar fi vrut să-l scoată. Îşi ținea pălăria în mână, dar nu lăsa să se înțeleagă că ar fi intenționat s-o lase jos.

— Profesorul Roger Toomey, a spus el, de la colegiul Carson. Corect?

Accentuase cuvintele cu o anume emfază, ca şi cum numele ar fi avut o semnificație deosebită.

— Întocmai. Ia loc, profesore!

Deering a rămas, însă, în picioare.

— Deci, care e ideea? Ce urmăreşti?

— Nu înțeleg.

— Ba sunt sigur că înțelegi. N-ai fi aranjat toată povestea asta ridicolă fără să ai un scop. Încerci să mă faci să trec drept un idiot sau ai de gând să mă amesteci în cine ştie ce aiureală? Vreau să ştii că n-o să-ți meargă. Iar acum, să nu încerci să foloseşti forța. Am prieteni care ştiu exact unde mă aflu în acest moment. Te sfătuiesc să-mi spui adevărul şi apoi s-o ştergi din oraş!

— Profesore Deering, îți atrag respectuos atenția că aceasta este camera mea. Dacă ai venit aici doar pentru a mă amenința, îți cer chiar acum să pleci. Iar dacă nu pleci, voi pune să fii dat afară...

— Ai de gând să continui această... această persecuție?

— Nu te-am persecutat în nici un fel. Nici măcar nu te cunosc, domnule!

— Nu eşti tu acel Roger Toomey care mi-a scris o scrisoare în legătură cu un caz de levitație pe care voia să-l investighez eu?

Roger şi-a privit interlocutorul cu o uimire bine jucată.

— Despre ce scrisoare e vorba?

— Negi că ai scris-o?

— Bineînțeles. Despre ce vorbeşti? Ai acea scrisoare?

Profesorul Deering a strâns din buze, fiind pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— Nu contează asta! Negi că erai atârnat de nişte fire, la sesiunea de astăzi după-amiază?

— De nişte fire? Nu pricep deloc ce vrei să spui.

— Erai în stare de levitație!

— Te rog, pleacă, profesore Deering! Nu cred că te simți prea bine!

— Negi că levitai? a insistat fizicianul, ridicând vocea.

— Cred că eşti nebun! a exclamat Roger cu patetism. Vrei să spui că am pus la cale nişte şmecherii de magician în aulă? Astăzi a fost prima oară în viața mea când am călcat în acea sală, iar atunci când am intrat, tu te găseai deja acolo. Ai găsit ceva fire sau chestii de genul ăsta, după ce am plecat eu?

— Nu ştiu cum ai făcut-o şi nici nu-mi pasă. *Negi* că levitezi?

— Bineînțeles că da.

— Te-am văzut. De ce minți?

— M-ai văzut în stare de levitație? Profesore Deering, poți să-mi spui şi mie cum e posibil aşa ceva? Îmi închipui că, grație cunoştințelor dumitale, ştii că adevărata levitație este un concept lipsit de sens, singurul loc unde aceasta devine realitate fiind spațiul extraterestru. Îți râzi cumva de mine?

— În numele Cerului, a şuierat Deering printre dinți, de ce nu spui adevărul?

— Asta şi fac. Oare îți închipui că dacă întind mâna şi execut un semn cabalistic... aşa... Încep să plutesc prin aer?

Şi Roger chiar s-a înălțat, atingând tavanul cu creştetul.

Capul lui Deering s-a dat brusc pe spate.

— Ah! Uite... Uite...

Roger a revenit cu picioarele pe podea, zâmbind.

— Nu *poți* să vorbeşti serios!

— Ai făcut-o din nou! Chiar adineauri ai făcut-o!

— Ce-am făcut, domnule?

— Ai levitat. Tocmai te-ai ridicat în aer. Nu poți nega acest lucru!

Ochii lui Roger au căpătat o expresie extrem de serioasă.

— Cred că eşti bolnav, profesore!

— Ştiu ce-am văzut.

— Poate că ai nevoie de odihnă. Ai muncit prea mult...

— *Nu a fost* o halucinație.

— Vrei să bei ceva?

Roger s-a îndreptat spre dulapul unde îşi ținea valiza, în vreme ce Deering, cu ochii holbați, se uita la el cum merge. Vârfurile pantofilor săi se mențineau în permanență la o distanță de cinci centimetri deasupra covorului.

Ajuns la capătul puterilor, Deering s-a lăsat să cadă în fotoliu.

— Da, te rog! a spus el cu voce stinsă.

Roger i-a întins sticla de whisky şi l-a privit cum bea cu poftă, înecându-se puțin.

— Cum te simți acum? I-a întrebat după câteva minute.

— Te rog, lămureşte-mă, a murmurat Deering, ai descoperit cumva un mod de a anula gravitația?

Roger continua să-l fixeze cu un zâmbet ironic.

— Revino-ți în fire, profesore! Dacă aş fi descoperit antigravitația n-aş fi folosit-o ca să mă amuz pe seama ta. Aş fi fost la Washington. Aş fi devenit un secret militar. Aş fi... Oricum, n-aş fi fost aici! Lucrul acesta ar trebui să-ți fie clar.

Deering a sărit brusc în picioare.

— Ai de gând să rămâi şi la celelalte lucrări?

— Bineînțeles.

Profesorul Deering a dat din cap, şi-a înfundat pălăria până la sprâncene şi a părăsit camera în grabă.

În următoarele trei zile, profesorul Deering n-a mai prezidat seminariiie. Nu fusese dată nici o explicație pentru absența sa. Deşi în cugetul său se dădea o luptă aprigă între speranță şi teamă, Roger Toomey a preferat să stea alături de ceilalți ascultători, încercând să treacă neobservat. Faptul că Deering îl atacase în public îl făcuse cunoscut, iar apărarea sa argumentată îi conferise o popularitate gen David împotriva lui Goliat.

Joi seara, după o masă nesatisfăcătoare, Roger s-a întors la hotel, dar, când să intre în cameră, a rămas în cadrul uşii, cu un picior pe prag. Din încăpere îl privea profesorul Deering, iar pe patul lui şedea un alt bărbat, cu o pălărie gri, dată mult pe ceafă.

Cel care a vorbit primul a fost străinul.

— Intră, Toomey!

Roger s-a conformat.

— Ce se întâmplă? a întrebat el mirat.

Străinul şi-a deschis portofelul şi i-a prezentat o legitimație îmbrăcată în plastic.

— Sunt Cannon, de la F.B.I., l-a lămurit el.

— Înțeleg că ai ceva trecere la guvern, profesore Deering, a replicat Roger.

— Oarecum.

— Ei bine, să înțeleg că sunt arestat? De ce crimă sunt învinuit?

— Ia-o uşurel! l-a potolit Cannon. Am cules ceva informații despre tine, Toomey. Asta este semnătura ta?

Agentul i-a arătat lui Roger o scrisoare, îndeajuns de aproape pentru ca el s-o poată vedea, dar nu atât de aproape încât să i-o poată smulge. Era scrisoarea pe care i-o adresase lui Deering şi pe care acesta din urmă i-o trimisese lui Morton.

— Da, a recunoscut Roger.

— Dar astea?

În mâna lui Cannon apăruse un teanc de scrisori. Roger şi-a dat seama că F.B.I.-ul intrase pe fir, interceptându-i întreaga corespondență.

— Toate sunt ale mele, a răspuns el, obosit.

Deering a pufnit pe nări.

— Profesorul Deering ne-a spus că poți să pluteşti, şi-a continuat interogatoriul agentul federal.

— Să plutesc? Ce dracu vrei să spui cu "să plutesc"?

— Să pluteşti în aer, a repetat flegmatic Cannon.

— Crezi o asemenea nebunie?

— Eu nu mă aflu aici ca să cred sau să nu cred, dr. Toomey! l-a repezit celălalt. Sunt un agent al guvernului Statelor Unite şi am o misiune de îndeplinit. În locul tău, aş coopera.

— Cum pot să cooperez la aşa ceva? Dacă eu aş veni la tine şi ți-aş spune că profesorul Deering poate să plutească prin aer, m-aş trezi în doi timpi şi trei mişcări pe canapeaua unui psihiatru...

— La cererea sa, profesorul Deering a fost examinat de un psihiatru. Oricum, de câțiva ani, guvernul a dobândit obiceiul de a asculta cu multă atenție ce are de spus profesorul Deering. Pe de altă parte, pot să te atenționez că avem şi alte dovezi.

— Cum ar fi?

— Câțiva studenți de la colegiul tău te-au văzut plutind. În plus, mai există şi o doamnă care a fost până de curând secretara şefă a departamentului unde lucrezi. Avem declarații de la toți...

— Ce fel de declarații? a întrebat Roger. Din cele pline de bun simț, pe care mi le-ai pune în dosar fără probleme şi pe care le-ai putea arăta şi congresmanului meu?

— Dr. Toomey, l-a întrerupt profesorul Deering cu nerăbdare, ce câştigi prin negarea faptului că poți levita? Propriul tău decan susține că este la curent cu... aventurile tale. Mi-a mai spus că urmează să te informeze că, în mod oficial, contractul îți va expira la sfârşitul anului şcolar. N-ar face acest lucru fără un motiv serios.

— Este un lucru lipsit de importanță, i-a răspuns Roger.

— Dar de ce nu vrei să admiți că te-am văzut levitând? a insistat Deering.

— De ce aş face-o?

— Aş vrea să fie foarte clar, Toomey, a intervenit Cannon, că, dacă dispui de vreun mecanism pentru anularea gravitației, acesta ar fi de mare importanță pentru guvern...

— Serios? Îmi imaginez că ai verificat, deja, tot ce am făcut până acum, pentru a găsi eventualele acte care să dovedească lipsa mea de patriotism.

— Investigația este în plină desfăşurare! i-a răspuns sec agentul.

— Bine, atunci hai să luăm în discuție un caz ipotetic, a spus Roger zâmbind. Să presupunem că admit că aş putea levita. Să presupunem că nu ştiu cum reuşesc să fac acest lucru. Să presupunem că nu am nimic de oferit guvernului, cu excepția corpului meu, plus o problemă lipsită de soluție.

— Cum poți şti că problema e de nerezolvat? s-a repezit Deering.

— Odinioară, te-am rugat să studiezi un asemenea fenomen, i-a reamintit el, pe un ton liniştit. Din păcate, însă, ai

refuzat...

— Nu te mai gândi la treaba asta! — Deering începuse să vorbească grăbit, înghiţind aproape cuvintele. — Pentru moment, nu ai o poziţie socială. Îţi pot oferi postul de profesor asociat — de fizică, fireşte — în cadrul departamentului meu. Îndatoririle tale de profesor vor fi doar pe hârtie. În realitate, te vei ocupa numai cu cercetări legate de levitaţie. Ce zici de asta?

— Sună atractiv, a răspuns Roger, căutând să-şi ascundă satisfacţia.

— Pot să-ţi mai spun că vei avea la dispoziţie fonduri guvernamentale nelimitate.

— Şi ce trebuie să fac? Doar să admit că sunt în stare să levitez?

— Ştiu că poţi s-o faci, doar te-am văzut. Acum vreau o demonstraţie şi pentru domnul Cannon.

Picioarele lui s-au ridicat, iar corpul i s-a întins pe orizontală, la nivelul capului agentului federal. Apoi, Roger s-a răsucit pe o parte, lăsând impresia că şi-ar sprijini tâmpla pe cotul drept.

Lui Cannon i-a căzut pălăria pe pat.

— Pluteşti! a ţipat el.

Deering era aproape incoerent din cauza exaltării.

— Îl vezi, omule?

— În mod sigur, e ceva la mijloc...

— Atunci fă un raport despre acest lucru. Scrie tot ce ai văzut, mă auzi? Fă o descriere completă. Atunci nu vor mai spune că e ceva în neregulă cu mine. Eu nu m-am îndoit nici o clipă de ceea ce văzusem...

Numai că profesorul n-ar fi avut de ce să se arate atât de fericit dacă această afirmaţie ar fi fost în întregime adevărată.

— Nici măcar nu ştiu cum e vremea în Seattle, s-a plâns Jane. În plus, mai am un milion de lucruri de făcut.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Jim Sarle, aşezat confortabil într-un fotoliu.

— Bietul de tine, nu mă poţi ajuta cu nimic!

Şi femeia a zburat din cameră, dar, spre deosebire de soţul său, la ea era vorba de o acţiune luată în sens figurativ.

Chiar în acel moment şi-a făcut apariţia şi Roger Toomey.

— Jane, n-am primit încă lăzile pentru cărţi? a strigat el. Bună, Jim! Tu când ai venit? Şi Jane unde e?

— Am venit acum un minut, iar Jane e în camera de alături. A trebuit să trec de un poliţist ca să pot să intru. Ce naiba, omule, te-au înconjurat din toate părţile!

— Îhîm, a răspuns Roger, distrat. Le-am povestit despre tine.

— Ştiu că le-ai povestit. Totuşi, am fost pus să jur că voi păstra secretul. Le-am spus că, oricum, pentru mine era vorba de un caz de secret profesional. De ce nu-i laşi pe cei de la compania de transporturi să împacheteze? Doar plăteşte guvernul, nu-i aşa?

— Cei de la companie n-ar face lucrurile cum trebuie! a intervenit Jane, intrând din nou în cameră şi lăsându-se să cadă pe canapea. O să fumez o ţigară.

— Fă o pauză, Roger, i-a cerut Sarle prietenului său, şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Roger a zâmbit cu timiditate, apoi a început să povestească:

— Aşa cum mă sfătuiseşi, Jim, mi-am scos din cap problema nepotrivită şi m-am ocupat de cea care trebuia. Mi se părea că în permanenţă aveam să mă confrunt cu o alternativă: ori eram un şarlatan, ori eram nebun. Deering spusese clar acest lucru în scrisoarea pe care i-o trimisese lui Morton. Decanul îşi închipuia că sunt şarlatan, iar Morton mă suspecta că aş fi nebun. Pe de altă parte, chiar dacă reuşeam să le arăt că pot într-adevăr să levitez, Morton mă avertizase că problema rămânea aceeaşi: fie eu aş fi fost privit drept un şarlatan, fie s-ar fi considerat că martorul înnebunise. Morton însuşi îmi spusese că, dacă mă vedea zburând, prefera să creadă că mintea i-o luase razna, decât să accepte evidenţa. Bineînţeles, nu făcea altceva decât să spună vorbe mari. Nimeni nu crede în propria-i nebunie atâta vreme cât mai există o alternativă, fie ea oricât de absurdă. De fapt, pe asta m-am bazat şi eu. În consecinţă, mi-am schimbat tactica şi m-am dus la seminariile lui Deering. Nu i-am *spus* că pot să plutesc; i-am arătat acest lucru, *după care am negat că aş fi făcut aşa ceva.* Alternativa era evidentă. Fie îl mînteam, fie el — atenţie, te rog, *el,* nu eu — era nebun. Mi se părea evident faptul că, în momentul în care avea să fie pus cu adevărat la încercare, mai degrabă ar fi crezut în posibilitatea levitaţiei decât să-şi pună la îndoială propria sănătate mintală. Toate acţiunile sale ulterioare, înverşunarea cu care m-a urmărit, călătoria până la Washington, oferta făcută pentru acest post, toate aveau drept scop întărirea convingerii sale că era întreg la minte, iar nu dorinţa de a mă ajuta pe mine...

— Cu alte cuvinte, levitaţia ta a devenit problema lui, a râs Sarle.

— Jim, te gândiseşi cumva la ceva asemănător, atunci când am avut mica noastră discuţie? l-a întrebat Roger.

Doctorul a clătinat din cap.

— O idee vagă exista în mintea mea, dar un om trebuie să-şi rezolve singur propriile probleme, dacă vrea ca treaba să fie bine făcută. Crezi că acum vor reuşi să descopere principiul levitaţiei?

— Nu ştiu, Jim. Tot nu pot să împărtăşesc celorlalţi aspectele subiective ale acestui fenomen. Dar asta n-are importanţă. Ceea ce contează este că le vom investiga.

Şi-a lovit palma stângă cu pumnul drept, după care a continuat:

— În ceea ce mă priveşte, am rezolvat problema cea mai importantă, şi anume că i-am făcut să mă ajute.

— Chiar aşa? s-a mirat Sarle, pe un ton aproape şoptit. Eu aş zice că aspectul cel mai important este că tu le-ai permis să te oblige să-i ajuţi, ceea ce este un lucru total diferit.